

ชมรมถ่ายภาพ Lite

ชมรมถ่ายภาพ ในระดับกลาง
ฉบับที่ ๑๑๑ วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๓

...น่านสนิทตัดตราตรุษพุ่มพรวน
ส่งสีกลิ่นสร้อยโลกสวยด้วยสีดิล
//แต่ซักรวันเน้นล่อง ม่วงตอกไฟ
มลิตรมลิทไม่ทอดรวงดินสุ่พินภพ

ภาพปกโดย ภาพปกโดย ชู (pax) <http://mrpax.multiply.com>
<http://canonclub.pantipmember.com> <http://www.kanphotoclub.com/photoclub>
จัดพิมพ์โดย พิณธรรมา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว	3
สารสองใจ	9
โหรา (ไม่) คาใจ	11
กว่าจะถึงฝั่งธรรม	14
เทศนาพาสรวล	19
ดั่งตฤณวิสัยนา.....	21
ดั่งตฤณพจนา.....	23
บทความรัก.....	24
วรรณกรรมน่าใจ	26
ชวนคิดชวนรู้.....	34

ฉบับที่ ๒๓ ความจำเป็นพิเศษ

จากใจ ม.ก.ใกล้ตัว
Lite Talk

ถ้าสมมุติว่าสมองคนเป็นคอมพิวเตอร์
หน่วยความจำของแต่ละคน
ก็มีประสิทธิภาพไม่เท่ากันในแต่ละเรื่อง
บางคนจำแม่นเรื่องตัวเลข
บางคนจำแม่นเรื่องผู้คน
บางคนจำแม่นเรื่องรายละเอียดเชิงเทคนิค
แต่เรื่องอื่นที่ไม่ถนัด
ก็เหมือนความจำขำรด
พอขาดไฟเลี้ยงก็หายไปราวกับไม่เคยมีอยู่
หรือไม่ก็เป็นหน่วยความจำที่ไว้ใจไม่ได้
สาระแนเอาความจำชุดหนึ่ง
ไปผสมกับความจำชุดอื่นโดยไม่มีใครสั่ง

ความจำเป็นเรื่องลึกลับ
โดยเฉพาะสำหรับคนที่ต้องการศึกษา
เกี่ยวกับเรื่องของความทรงจำอย่างเป็นวิทยาศาสตร์
แต่หากสนใจในแง่ของกรรม
ก็อาจมองเห็นอะไรเป็นภาพรวมง่ายขึ้น
แม้ไม่เข้าใจทั้งหมด แต่ก็พอจับจุดได้เป็นหลักๆ

เราเอาเรื่องทางศาสนามาเป็นตัวอย่างการศึกษา
บางคนจำแม่นไปทุกเรื่อง
ลงรายละเอียดได้ยิบยิบ
ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลบุคคลที่รู้จัก
ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคที่สลับซับซ้อน
ไม่ว่าจะเป็นลำดับสถานการณ์ที่ยุ่งเหยิง
แต่พอมาเรื่องของศาสนา
แม้จะพยายามอ่าน พยายามท่องพระไตรปิฎกอย่างไร
ก็ดูเหมือนจะไม่จำ หรือจำคลาดเคลื่อน

ความเชื่อและนิสัยขั้นพื้นฐาน
เป็นตัวแปรที่ทำให้เป็นเช่นนั้น
เช่น เดิมเป็นคนไม่เห็นสาระสำคัญของภาคทฤษฎี
จะปักใจเชื่อว่าลงมือเลยเถิด ปฏิบัติเลยดีที่สุด
ตำรับตำราไม่ต้องไปสนใจ ไม่ต้องไปอ่านมาก
นอกจากนั้นก็เรื่องของความชอบคิดเอง ชอบพูดเอง
ชอบให้คนอื่นมองว่าเป็นเจ้าของความคิด เจ้าของวาจา

พอถึงจุดหนึ่ง เริ่มเห็นความสำคัญของภาคทฤษฎีขึ้นมา
ทั้งในแง่ของการอ้างอิงไว้พูดให้น่าเชื่อถือ
และทั้งในแง่ของการนำมาประยุกต์กับการปฏิบัติจริง
ก็จำไม่ได้ เหมือนความทรงจำทางศาสนาแรงเสียด
จับแพะชนแกะ ผิดฝาผิดตัว หรือพูดได้ว่าเพี้ยน
คล้ายขาดเสาหลัก ไร้ฐานที่มั่นทางความทรงจำ
แยกไม่ออกว่าอันไหนเป็นความเห็นของตัวเอง
อันไหนเป็นคำพูดของครูบาอาจารย์
อันไหนเป็นพุทธพจน์ที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ตรัสกันแน่

กับคนอีกแบบหนึ่งที่เป็นตรงข้าม
คืออะไรก็ต้องเชื่อคนอื่นไว้ก่อน
ไม่กล้าคิดเอง ไม่กล้าสรุปเอง
ต้องให้คนอื่นคิด ให้คนอื่นสรุปอยู่ตลอด
พวกนี้บางทีจำแม่นเป็นบางเรื่อง
แต่อีกหลายเรื่องหลุดหายไปหมดแบบยกกระบิ
เคยฟังก็บอกว่าไม่เคยฟัง
เคยเถียงก็บอกว่าไม่เคยเถียง
ทั้งนี้เพราะแรงศรัทธาเท่านั้น
ที่เป็นตัวยึดหรือตัวปล่อยความทรงจำทางศาสนาไป

สรุปคือ "ปัญญา" กับ "ศรัทธา" มีบทบาทใหญ่
ในเรื่องของหน่วยความจำทางศาสนา
ถ้าปัญญามากเกินไปก็จำไม่ค่อยถนัด
เพราะความคิดเข้าข้างตัวเองยืนจังก้าขวางทางอยู่
แต่ถ้าศรัทธาแรงเกินไปก็จำได้ชัดเป็นบางเรื่อง

เพราะจิตมีกำลังยึดเฉพาะจุดที่ปักใจแน่ว

เพื่อจะมีหน่วยความทรงจำทางศาสนาที่ดีเยี่ยม
อันจะมีผลให้หน่วยความทรงจำอื่นๆพลอยดีตาม
ศรัทธาและปัญญาควรสมดุลง
ต้องมีลักษณะพร้อมจะโน้มใจฟังคำอันเป็นธรรม
โดยไม่เข้าข้างตัวเอง
ไม่ยึดมั่นตามอำเภอใจแบบขาดเหตุผล
จะเชื่อข้อสรุปใดต้องผ่านการพิสูจน์
หรือถ้าไม่สะดวกจะพิสูจน์
อย่างน้อยก็ต้องผ่านการพิจารณา
ที่มีหลักเกณฑ์เป็นเหตุเป็นผล
พร้อมจะยอมรับเหตุผลอันเป็นจริง
โดยไม่เลือกข้างว่าจะเป็นผู้ตั้งตนหรือฝั่งท่าน

แต่ถ้าคุณเป็นพวกชอบบิดเบือนคำคนอื่น
จงจับแต่ข้อผิด ไม่ยอมมองที่ข้อดี
หรือกระทั่งชอบเอาความเห็นของตนเอง
ไปใส่พระโอษฐ์ของพระผู้มีพระภาค
เพียรพยายามยัดเยียดความจำมีดๆใส่สมองคนอื่น
อันนี้ลืมไปได้เลย เรื่องจะมีหน่วยความจำทางศาสนาดี
เท่าที่ผมเห็นมา ความทรงจำจะวิปริตปรวนแปรไปหมด
เป็นผลเป็นทิฏฐิธรรมเวทนิยกรรมในปัจจุบันชาติ
จำได้ดีเฉพาะเรื่องที่กำลังพูดคนอื่น
หรือดูเอาพุทธพจน์มา "ใช้งาน" สนองกิเลสตนเอง
ที่จะนำมาประยุกต์พัฒนาชีวิตจิตใจให้เจริญ
กลับจำไม่ได้ หรือจำได้อย่างรางเลือน
ไม่รู้ลึกถึงคุณค่า ไม่เชื่อว่าตนจะต้องปฏิบัติตาม

กรรมปัจจุบันเป็นอย่างไร
เกิดใหม่ก็มีสภาวะที่สอดคล้องอย่างนั้น
ถ้าคุณเคยเห็นคนที่มีความจำสับสน
เอาแต่อยู่กับความคิดของตัวเอง
อยู่ดีๆเป็นทุกข์กับความคิดที่บิดเบี้ยวของตัวเอง
จำได้แต่เรื่องของตัวเองเชื่อ

จดจำสาระดีๆที่มาจากภายนอกไม่ค่อยได้
เข้าข่ายคนเป็นโรค "ความจำเป็นพิษ"
เอาแต่ย่ำคิดย่ำทำในเรื่องไม่เป็นเรื่องไปจนชั่วชีวิต
นั่นแหละครับผลหนึ่งของกรรมประมาณที่กล่าวมาข้างต้น

เพื่อจะไม่มี ความจำอันเป็นขมมกรในตน
ก็ให้หน่วยความจำทางศาสนาของคุณ
เป็นไปเพื่อความสว่าง ความเจริญรุ่งเรือง
ทั้งสำหรับตนเองและผู้อื่นเถิด

ตั้งตฤณ
เมษายน ๕๓

เรื่องน่าทึ่งใจระจำคมั

คอลัมน์ "สารส่องใจ" ฉบับนี้
พบเคล็ดลับการมี 'ใจนักปราชญ์'
จาก "ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมปนฺโน"
ในตอน ["อัมมะในลิขิต ฉบับที่ ๖"](#) ค่ะ (^/\^)

ปัญหาเรื่องคนในที่ทำงาน เป็นอีกหนึ่งปัญหาใหญ่
ที่แม้จะเบื่อบ่อยสัปดาห์ไหน ก็คงยากที่จะหลีกเลี่ยง
ในเมื่อเลี่ยงไม่ได้ จะมียวิธีรับมืออย่างไร
อ่านเรื่องของผู้ที่พบปัญหาเดียวกันนี้ ที่คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ"
มาตุกันนะคะว่าคุณ "คุณ Aims Astro" จะมีคำแนะนำอย่างไร
ในตอน ["เมื่อเจ้านาย หมายหัวหน้า"](#) ค่ะ

ใครเล่าจะสามารถเติมเต็มในส่วนที่พร่องของเราได้
ในเมื่อทุกคนก็ยังต้องไขว่คว้าหาผู้อื่นมาเติมเต็มให้ตนเองเช่นกัน

ชีวิตจะมีความสุขได้อย่างไร หากต้องรักอย่างเผื่อรอ

คอลัมน์ "บทความรัก" ฉบับนี้

อ่านแง่คิดความรักจาก "คุณ mayrin"

ในตอน "["รกรักจากจันทร์ครึ่งดวง"](#) ค่ะ

และขอแนะนำคอลัมน์ใหม่ "["เทศนาพาสรวล"](#)

เป็นการแบ่งปันเกร็ดสนุกเรียกรอยยิ้มจากธรรมะของครูบาอาจารย์

สรรหามาเล่าโดย "คุณอารมณ์ดี ^_____^"

ใครที่กำลังเครียดกับบรรยากาศรอบตัวที่กำลังระอุอยู่ขณะนี้

โปรดคลิกที่คอลัมน์นี้ด่วนเลยค่า

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ขอเชิญร่วมบุญบูรณะและปิดทองพระประธาน ถวายวัดประชาสามัคคี จ.อุบลราชธานี

เป็นโครงการที่นำพระพุทธรูปเก่ามาบูรณะและปิดทอง แล้วจึงนำไปประดิษฐานที่วัด

ปิดโครงการวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๓

ผู้สนใจ อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://larndham.org/index.php?/topic/38368->

เสถียรธรรมสถาน ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และกระทรวง
วัฒนธรรม

เปิดรับเยาวชนจิตอาสา SOS : Seeds of Spirituality อายุ ๑๕-๒๕ ปี

ร่วมกิจกรรมค่ายเยาวชนอาสา ๗ วัน ระหว่างวันที่ ๒๑-๒๗ เมษายน ๒๕๕๓

สร้างสรรค์งานศิลปะแขนงต่างๆ กับศิลปินมืออาชีพ เช่น ภาพนิ่ง มิวสิควิดีโอ เพลงและคอนเสิร์ต

การแสดงและการพูด ศิลปะการทำอาหาร ออกแบบภาพประกอบ ฯลฯ

ผู้สนใจ สมัครได้ที่ ฝ่ายประชาสัมพันธ์โครงการ

โทร ๐๒-๕๐๙-๐๐๘๕ มือถือ ๐๘๐-๐๖๙-๑๑๑๓

หรืออีเมล sosstation1@gmail.com

ไม่มีค่าใช้จ่าย และพร้อมสนับสนุนค่าเดินทางสำหรับเยาวชนจากต่างจังหวัด

ดาวน์โหลดใบสมัคร ได้ที่ <http://www.sds.gtis.co.th/sdsinter/sdstv.php> ค่ะ

มูลนิธิบ้านสงเคราะห์สัตว์พิการ (บ้านใหม่น้องหมา) อ.บางเลน จ.นครปฐม

ขอเชิญร่วมทำบุญทอดผ้าป่าสามัคคี โครงการพลังบุญสงค์พิเศษ

“น้องหมีช่วยน้องหมาพิการ” (เพื่อสร้างเมรุเผาศพน้องหมา)

และร่วมเป็นเจ้าของภาพถ่ายชีวิตโค-กระบือ จำนวน ๑๐ ชีวิต

เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๕๓ เวลา ๙.๐๐ น.

ผู้สนใจ อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://www.home4animals.org/>

ธัมมะในลิขิต ฉบับที่ ๖

โดยท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปนโน
วัดป่าบ้านดาด อุดรธานี

(รวบรวมโดย คุณเอี้ยน ธัมมัญญ จ.จันทบุรี)

ฉบับที่ ๖

วัดป่าบ้านดาด จ.อุดรธานี

๑ พฤษภาคม ๒๕๐๐

แม่ทองแดง เมื่อมีคนส่งเสริมมากเท่าไร
ก็พึงทราบว่าจะมีคนนิทนามากเท่าเทียมกัน
ดังนั้นความเคลื่อนไหวในกิริยาใดๆ
ผู้ที่ได้เห็นหรือได้ยินในกิริยานั้นๆ จึงเก็บไว้ภายในใจ

พระพุทธเจ้าผู้เป็นเจ้าของศาสนายังถูกโลกธรรมรุมตี
แต่ก็คงเป็นพระพุทธเจ้าตามเดิมจนวันเข้านิพพาน
เราทุกคนมีพุทธประจำตัว เมื่อชำระให้บริสุทธิ์แล้ว
แม้โลกธรรมจะรวมหัวกันหมดทั้งโลกมาโจมตี ก็คงบริสุทธิ์อยู่ตามเดิม
เพราะความบริสุทธิ์นั้นไม่ใช่โลกธรรมๆ
จึงไม่สามารถแทรกซึมหรือลบล้างความบริสุทธิ์นั้นได้
ความจริงแท้ๆ (แก่นแท้) มีอยู่กับท่านผู้ใด
จะเป็นหญิง ชาย หรือนักบวชใดๆ
เพียงว่าผู้นั้นแย้มออกมาเท่านั้น เราก็พอรู้หรือพอเข้าใจได้

เราอย่าหลงกระพี้คือเห่าหอนของโลก

หูดามี ใจเรามี ดูให้ดี ฟังให้ดี คิดให้ดี จะเห็นของดี (นักปราชญ์ภายนอกภายใน)
หนีจากตาหูและใจ ปัญญาของเราไปไม่พ้น
ต้นไม้บางชนิดมีแก่นอยู่ข้างนอก เช่น ต้นตาล เป็นต้น
บางชนิดมีแก่นอยู่ข้างในมีไม้พะยุงเป็นต้น คนเราก็ฉันทัน
ดินนอกก็มี เช่น มีแต่กิริยามารยาทคำพูดถูกกาลเทศะ

สำนวนโวหารไพเราะ ภายในเหมือนถ่านไฟ
ดีในก็มี เช่น สมัยนี้ดีในมีน้อย ส่วนดินอกตามสัญญาจะเหลือโลกอยู่แล้ว
เราสมาคมคบหาใคร ดูให้ถึงตา ถึงหู ถึงใจ
อย่าหลงตามใคร เมื่อถึงใจแล้วจับให้มัน
ใครจะเห่าหอนแทะกั๊ดไปอย่างไรไม่ต้องหวั่นไหว
นั่นแลท่านว่าใจนักปราชญ์

อนึ่งสมัยนี้นักวิทยาศาสตร์เจริญ สนัขบ้าก็ขุมไปตามๆ กัน
เรารับเตรียมยาไว้ติดตัว ไม่อย่างนั้นจะแย่.

บัว

เบื่อเจ้านาย หน่ายหัวหน้า

โดย Aims Astro

ถาม – ทำงานที่นี้มาหลายเดือนแล้ว ชอบต้งงานมากก็จริงแต่เจ้านายดูไม่ชอบเราเลย ครั้นจะเปลี่ยนงานก็คิดว่าคงเหมือนเดิม เพราะก็เปลี่ยนมาสามสี่ที่แล้วเจอแนวนี้ทุกที แบบนี้แสดงว่าดวงเรื่องผู้ใหญ่ของเราไม่ค่อยดีหรือเปล่านั้นคะ

ดวงบอกได้ว่าเจ้าของดวงมีแนวโน้มจะพบนายแบบไหนคะ ในขณะที่การปฏิบัติตนของเราจะเป็นตัวบอกว่าอนาคตการทำงานร่วมกันจะเป็นยังไงต่อไป ดวงมีผลบ้างแต่ไม่ใช่ทั้งหมด ทุกคนมีศักยภาพที่จะปรับตัวปรับใจให้ทำงานร่วมกันได้ดีขึ้นได้คะ

ลูกค้าหญิงท่านหนึ่งมาปรึกษาปัญหาการทำงานว่ามีเรื่องกับเจ้านาย จนอยากจะลาออกจางาน อ่านดวงแล้วบอกไปว่าคุณก็ดูมั่นใจ ทำงานก็ดี ตั้งใจมาก เต็มที่กับงานนะคะ แต่มีปัญหาว่าคนที่เห็นหน้าคุณที่แรกจะไม่ค่อยชอบหน้า เธอยอมรับว่าจริงเพราะภายนอกอาจจะดูหึงไป ซึ่งจากดวงก็เห็นว่าเป็นคนที่มีมองเห็นด้านลบของคนอื่นได้ง่ายอยู่สักหน่อย จึงขอให้พยายามหัดเล่นเกม "จับถูก" หาข้อดีของคนรอบข้างแล้วชื่นชมเขาจากใจจริง เพื่อฝึกหัดใจให้มองคนอื่นในแง่ดีและให้หมั่นเจริญเมตตา ลูกค้าตอบว่า รู้ตัวเหมือนกันว่าชอบเพ่งโทษคน

จากนั้นลูกค้าปรึกษาเรื่องหัวหน้าว่าดูท่าทางไม่ชอบเธอเลย อ่านดวงแล้วเห็นว่าเข้าทำนองขิงก็ราขากก็แรง จึงขอให้ลองตั้งคำถามในใจใหม่ จาก ๑.ทำไมเจ้านายถึงไม่ชอบเราล่ะ? เปลี่ยนเป็น ๒.ทำไมเจ้านายต้องชอบเราด้วยล่ะ เราคิด-พูด-ทำ อะไรในแง่ที่ทำให้เขาควรจะต้องชอบเราบ้าง? ถ้าตอบคำถามที่ ๒ ได้ ความเข้าใจในคำถามที่ ๑ จะมาเอง วิธีนี้จะเป็นการแก้ที่ตัวเรา มากกว่าการไปพยายามทำให้คนอื่นเปลี่ยนแปลง เพราะมนุษย์มักจะคิดอะไรเข้าข้างตัวเอง ถึงปากจะบอกว่ารู้ดีว่าเราก็มียข้อเสียอยู่บ้าง แต่ถึงเวลาเข้าจริงๆ ก็มักจะเข้าข้างตัวเองไว้ก่อนอยู่ดี (หมอดูก็เป็นนะคะ - -')

ถามเธอต่อว่าถ้าให้สมมติตัวเองเป็นเจ้านาย ซึ่งสูงกว่าด้วยวัยวุฒิและสถานภาพ แล้วพอดำหนิลูกน้องเข้าหน่อย ก็โดนชกสีหน้าใส่ซะแล้ว จะโกรธไหม จะชอบลูกน้องคนนี้หรือเปล่านั้น (ตรงนี้ชี้แจงให้ลูกค้าทราบไว้ก่อน ว่าเราไม่ได้คุยกันเรื่องนายทำผิดหรือถูก นายชี้ข้อบกพร่องถูกไหม แต่กำลังคุยกันเรื่องปฏิกิริยาตอบสนองของลูกน้อง ที่มีต่อคำพูดเจ้านาย) ลูกค้าตอบว่า เออ ก็จริงนะ แล้วหัวเราะออกมาหมอดูได้ทีเลยบอกว่าเห็นไหม พอมองในมุมของนาย ก็จะเข้าใจเลยว่าเราบางทีก็ไม่น่ารัก **ปลุขณไม่มีใครสมบูรณ์แบบ** แต่ละคนมีข้อเสียบ้าง ถ้าทำความเข้าใจกันได้ ก็จะมีแรงต้านต่อเรื่องราวต่างๆ น้อยลง **ทำงานได้เป็นสุขขึ้น** (ยกเว้นในกรณีที่นายเป็นพิษจริงๆ นะคะ - -')

ลูกค้าชายอีกรายหนึ่ง ตรวจดวงแล้วเห็นว่าจะต้องยอมคนอื่น แถมช่วงนี้ชะตาต้องใกล้ชิดเจ้านายเป็นพิเศษ ซึ่งจะทำให้รู้สึกอึดอัดมาก เขาบอกว่าที่มาตรวจก็เพราะปัญหานี้แหละ งานที่ทำก็เครียดอยู่แล้ว ยังเจอแรงกดดันจากนายอีก บางทีเลยคิดอยากเปลี่ยนงาน เนื่องจากเห็นในชะตาว่าย้ายไปก็ไม่แตกต่าง และงานที่ทำนี้ก็เหมาะสมกับดวงแล้ว ดิฉันจึงพยายามชี้ชวนให้มองแง่บวกว่าการอยู่ใกล้นายมากๆ ก็ดีเหมือนกัน ผลงานจะเข้าตากรรมการได้ง่าย เพราะคุณก็เป็นคนมีศักยภาพ ลูกค้าตอบว่าเพื่อนร่วมงานก็คิดว่าโชคดี แต่ผมเองนะเครียด

ดิฉันจึงขอไปว่าถ้าเครียดแล้วอย่าไปลงกับผู้ใต้บังคับบัญชา เขายอมรับว่าเวลาเหนื่อยจากนายก็มีที่ไปลงเอาที่ลูกน้องบ้างเหมือนกัน (โธ่! T.T) บอกเขาไปว่าดวงคุณมีปัญหาต้องยอมนายอยู่แล้ว ทางที่ดีควรมีเมตตา ลูกน้องให้มาก **อะไรที่นายทำแล้วคุณไม่ชอบ ก็อย่าไปทำซะเอง** ไม่อย่างนั้นจะกลายเป็นสร้างกรรมสร้างเวร กงก่ากวงเกรียนต่อไปอีก และครั้งหนึ่งนั้นเราอาจจะเคยเป็นเช่นคนที่เราไม่ชอบในชีวิตนี้ก็ได้ **ขอให้พรหมวิหาร ๔ (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) กับลูกน้องและมีอกุศลทานต่อนาย จะได้ไม่ต้องผูกเวรกันอีกต่อไป ทำงานอย่างสบายใจมากขึ้น**

ลูกค้าหญิงอีกท่านถามเรื่องเรียนต่อปริญญาเอก ตอบเธอไปว่า "ถ้าไม่มีปัญหาเกี่ยวกับแอดมิชเชอร์ คุณก็เรียนจบคะ" ที่ต้องเตือนแบบนี้เพราะดวงนี้เกิดปัญหากับผู้ใหญ่หรือเจ้านายได้ง่าย เลยบอกกันไว้ก่อนจะได้ระวัง ลูกค้าตอบว่าตอนเรียนโทก็เกือบไม่จบเหมือนกัน เพราะขัดแย้งกับอาจารย์ที่ปรึกษาที่ปรึกษาแล้ว เล่าปัญหาในที่ทำงานว่าเจ้านายบ่นว่าเธอไม่เข้าใจวิธีการ เหตุที่เป็นอย่างนั้นเพราะว่าต้องทำแบบละเอียด แต่นายต้องการให้ทำเป็นภาพกว้างๆ ด้วยความที่กลัวงานจะออกมาไม่ดี เธอก็เลยทำทั้งกว้างทั้งละเอียด อุทิศเวลาทั้งหมดจนพักผ่อนไม่เพียงพอ ทั้งเครียดทั้งกดดันและเหนื่อย แต่นายก็ยังบอกว่าทำงานด้วยกันไม่ค่อยจะได้

เมื่อลองมองอย่างคนนอกที่ไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียอะไร ก็เห็นว่าเธอคิดว่าพยายามรักษาคุณภาพงาน แต่สำหรับนายแล้วกลายเป็นว่าเธอคือลูกน้องที่ไม่เชื่อฟัง ปกครองยาก หัวแข็ง ฯลฯ ดังนั้นขอให้ทำตามคำสั่ง นายอยากได้แบบไหนให้ทำไป ลูกค้าบอกว่ากลัวคนอื่นว่าทำงานไม่ดี ดิฉันเลยบอกว่าตรงนี้เข้าใจ ดูจากดวงก็เห็นอยู่ว่าคุณทำงานดีมาก แต่ถ้ามีคนถามก็ให้บอกไปตามจริงว่าต้องเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา เพราะการเข้ากับเจ้านายให้ได้ถือเป็นส่วนสำคัญในการทำงาน

ลูกค้าบอกว่าเข้าใจแล้ว ที่ผ่านมามีคิดอีกแบบหนึ่งว่ากลัวเสียมาตรฐานการทำงานของตัวเอง ดิฉันให้กำลังใจไปว่ารู้จากดวงว่าตั้งใจดีจริงๆ นะคะ แต่วาร์อหน้อยได้ไหม **วันไหนที่ถ้าทำงานร่วมกับนายได้ราบรื่นแล้ว ก็อาจจะเสนอแบบนอบน้อม ให้ลองใช้วิธีทำงานของคุณดูบ้างก็ได้** แต่ก่อนอื่นต้องเข้าใจสถานภาพและบทบาท เราเป็นลูกน้องเขาเป็นหัวหน้า อย่าไปพยายามแข็งข้อเพราะมีแต่หักกับหักเท่านั้น และส่วนใหญ่คนที่ต้องลาออกไปไม่ใช่ นายซะด้วย แต่ถ้าประนีประนอมกันได้ แบบไม่ต้องประจบประแจงแต่เกิดจากความเข้าใจและเคารพในสถานภาพและบทบาทของกันจริงๆ แบบนี้แหละ

เรียกว่าแก่งยกกำลังสอง ซึ่งตรงนี้คุณทำได้แน่นอน ^^

เรื่องเจ้านายกับลูกน้องนับเป็นปัญหา FAQ อีกอย่างหนึ่งเลยทีเดียว เพราะการทำงานส่วนมากเราต้องทำกับคน ซึ่งมีมือคติดูอยู่แล้วนะคะ จึงต้องคิดถึงใจเขาใจเราด้วย **การยอมในบางเรื่องก็เป็นการยุติปัญหาและแสดงน้ำใจต่อกัน** แต่เรื่องไหนที่ผิดกฎหมายหรือศีลธรรม ก็คงต้องพิจารณาคะ แต่ถ้าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมานะ (Ego) ของเรา ก็คิดบวกว่าจะได้ก้าวหน้าในธรรม เจริญสติปัญญาด้วยการดูโทษและมานะได้ในที่ทำงาน เพราะบางคนอาจจะมือน้อยชนิดนี้อยู่เยอะ แต่ไม่เห็นก็ได้ค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

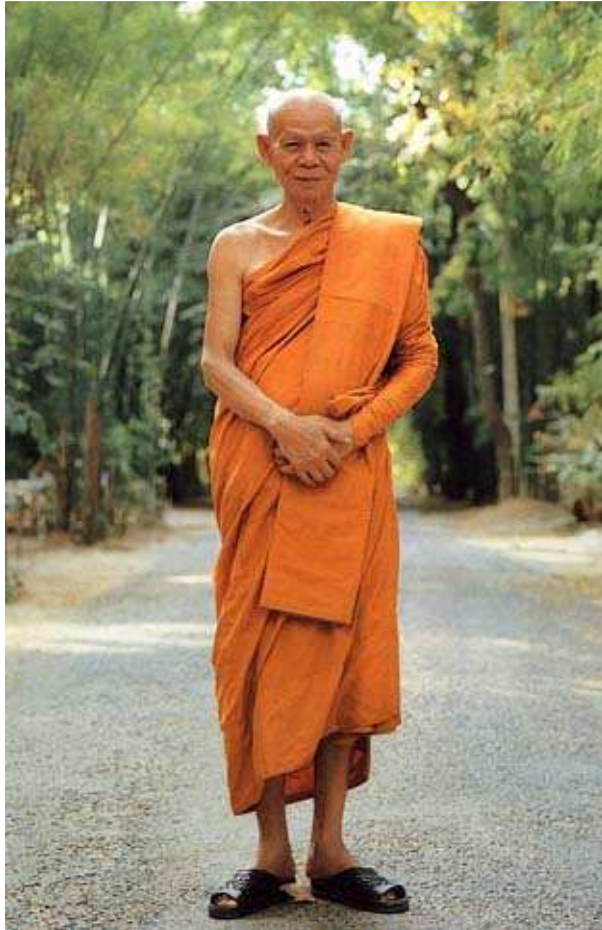
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงพ่อฟุฒ ฐานियो - จากลูกกำพร้าสู่พระมหาเถระ

กวีแห่งธรรม

โดย เทียบธลี

หลวงพ่อฟุฒ ฐานियो ถ่ายที่วัดป่าสาละวัน
(ภาพจาก www.thaniyo.net)

หลวงพ่อฟุฒ ฐานियो เป็นลูกศิษย์รุ่นสุดท้ายที่ได้รับใช้พระอาจารย์เสาร์ กนตสีโล ท่านเคยเป็นเจ้าของาวาสวัดป่าสาละวัน จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งตกลงกันให้เป็นสำนักวิปัสสนาธุระและศูนย์กลางการชุมนุมของคณะพระกัมมัฏฐาน ในการประชุมของคณะสงฆ์ที่เกี่ยวข้อง เมื่อปี ๒๕๐๓

หลวงพ่อฟุฒได้เล่าถึงความหมายของฉายา "ฐานियो" ไว้ดังนี้

"ศัพท์ว่า ฐานิยะ หรือ ฐานิโย นี้ เป็นชื่อฉายาภาษามคธ
ที่พระอุปัชฌาย์มอบให้ตั้งแต่วันที่ท่านอุปสมบท
แปลความหมายว่า ผู้ตั้งมั่น (ในธรรม)"

ท่านเป็นผู้ที่แตกฉานในธรรมะเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งยังมีอุปนิสัยอ่อนน้อม
ดังปรากฏในคำกล่าวของหลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท ความว่า

"ท่านเจ้าคุณพุทธ มีความอ่อนน้อมถ่อมตัวมาก
เขียนหนังสือด้านการปฏิบัติได้ดี ถูกต้องทุกชั้นทุกตอน
เก่งกว่าพระที่มียศตำแหน่งเป็นสมเด็จเสียอีก
เราชอบอ่านหนังสือที่ท่านเจ้าคุณพุทธเขียน"

เมื่ออายุประมาณ ๘ ปี ท่านเคยได้กราบพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต
ในงานศพที่วัดบ้านหนองดินดำ จังหวัดสกลนคร
นอกจากนี้หลวงพ่อยังเป็นเพื่อนสมัยเด็กของหลวงพ่อวัน อุตตโม

"...อาจารย์วัน (วัน อุตตโม) นี้เล่นกันมาตั้งแต่เป็นเด็ก อยู่คนละบ้าน
อาจารย์วันอยู่บ้านตาลโกน แต่นานท่านอยู่ติดหมู่บ้านเรา..."

และเป็นญาติทางฝ่ายบิดากับท่านพ่อลี ฐมฺมธโร

"...ท่านพ่อลีท่านมีศักดิ์เป็นปู่ของหลวงพ่อ ท่านเป็นพี่น้องทางฝ่ายพ่อ (ของหลวงพ่อ)
ท่านมีชาติกำเนิดที่อุบลฯ เหมือนกัน ท่านใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า "ปู่" กับหลวงพ่อ..."

แต่หากมีผู้ถามถึงประวัติส่วนตัว ท่านจะบอกเสมอว่าตัวเองเป็นลูกกำพร้า

"เมื่อมีคนมาถามถึงสกุลรุนชาติ หลวงพ่อจะบอกเสมอว่า
หลวงพ่อเป็นเด็กขอทาน กำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่อายุ ๔ ขวบ
อาจเคยทำกรรมพรากชีวิตสัตว์ไว้ จึงต้องเป็นกำพร้าตั้งแต่เด็ก"

สาเหตุเพราะโยมมารดาเมื่อคลอดท่านแล้วก็กลายเป็นคนเสียสติ
ส่วนโยมบิดาก็เป็นไข้มาลาเรียจนถึงแก่กรรม ตั้งแต่ท่านอายุได้ ๔ ปี
ท่านจึงพลัดพรากและถูกทำให้เข้าใจผิดมาตลอดว่าโยมมารดาเสียชีวิตแล้ว

"...เขาโกหกท่านว่าแม่ตายแต่อายุ ๗ ขวบ ถามว่าทำไมถึงต้องโกหก

ถ้าบอกว่าแม่ยังอยู่กลัวว่าเราจะไปตามหา
หลวงพ่อกับแม่มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๘ เพิ่งไปค้นพบญาติเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๖
ตอนนั้นหลวงพ่อกอายุ ๓๒ ปีถึงได้รู้ว่าโยมแม่ยังไม่ตาย
เขามาบอกว่าแม่ท่านพึ่งตายไปได้ ๒ ปีนี้เอง...”

ท่านเล่าถึงความรู้สึกว่าเหวเมื่อครั้งยังเป็นเด็กว่า...

"...สมัยเด็กๆ หลวงพ่อเคยเหงาเหมือนกัน แต่ไม่ถึงกับทุกข์
มันไปเหงาตรงที่ว่าพ่อได้ยืมคนข้างบ้านเขาเอ็น (เรียก) แม่ พ่อ ละเหงาทันที
เราไม่มีพ่อแม่เรียกกับเขา..."

เพราะเป็นลูกกำพร้าจึงต้องพบความคับแค้นใจมาตั้งแต่เล็ก
ทั้งจากเพื่อนบ้านและ ที่สำคัญคือจากญาติของตนเอง

"...บางทีกินข้าวอยู่ดี ๆ เขาไล่ออกจากสำรับ ก็ยังเคยมีเลย
บางทีคล้ายๆ ว่าเขากลั่นแกล้ง เวลาค่ำมืดให้เราไปด่อนวีวด่อนควายเข้าคอกคนเดียว
ที่นี่เด็กอายุ ๑๒-๑๓ ปีที่มันก็เกิดความกลัว แล้วบริเวณบ้านที่อยู่นะ มันป่าข้างดงเสือทั้งนั้น
ถ้าเราชวนน้อง ๆ ไปด้วย เขาก็หาว่าเกียจ ใช้งานแค่นี้ไม่ได้ มึงหนีจากบ้านกู
คุณเขากราบลงต่อหน้าทีลานบ้าน ขอเวลาอีก ๖ เดือน
เพราะตอนนั้นเรียนอยู่ประถม ๖ ยังเหลืออีก ๖ เดือนจะจบ..."

ความทุกข์เหล่านั้นเป็นแรงผลักดันสำคัญยิ่ง ทำให้ท่านตัดสินใจบวช
ตั้งแต่เพิ่งเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีอายุย่าง ๑๕ ปี

"...ที่หลวงพ่อบวชนี้เพราะหลวงพ่อคิดว่ามีความทุกข์ โลกนี้มีแต่ความทุกข์
จึงแสวงหาทางพ้นทุกข์ ความรู้สึกมันเป็นเช่นนั้นในขณะนั้น
แต่ว่าความรู้สึกทุกข์ทรมานตามความรู้สึกสามัญสำนึกธรรมดา
มันมีอยู่ตั้งแต่เริ่มรู้เพียงสามา คือความรู้สึกน้อยอกน้อยใจ
ว่าเราขาดพ่อขาดแม่ ขาดความอบอุ่น แม่แต่ไปเล่นกับเพื่อนบ้าน
บางทีเขาก็โมโหให้ บางทีเขาก็ดำ "ไอ้ลูกไม่มีพ่อแม่สั่งสอน" อะไรทำนองนั้น
มันก็รู้สึกกระทบกระเทือนจิต มีความรู้สึกอยู่เช่นนั้นตลอดมา จนกระทั่งบวชเณร"

เมื่อบวชแล้ว ท่านก็ตั้งใจศึกษาจนจบเปรียญธรรม ๓ ประโยค
ตั้งแต่ยังเป็นสามเณร โดยใช้เวลาเพียง ๑ ปี
และได้เปรียญธรรม ๔ ประโยค ในเวลาต่อมา

แต่ที่สุดก็ต้องหยุดเรียนไปเพราะปัญหาสุขภาพ

ตลอดชีวิตในสมณเพศ ท่านได้ปฏิบัติสมณกิจสำคัญต่างๆ

เพื่อเป็นการเผยแผ่และค้ำจุนพระพุทธศาสนา

เหตุการณ์สำคัญหนึ่งก็คือ เมื่อประมาณ ปี ๒๕๒๕

ท่านเคยได้รับการอาราธนาให้ไปเทศน์ที่พระราชวังไกลกังวล

และได้ถวายวิสัยนาธรรมแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระบรมราชินีนาถ

ในปี ๒๕๓๕ หลวงพ่อพุทธได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นราช

ที่ "พระราชสังวรญาณ" อันเป็นสมณศักดิ์สูงสุดที่ท่านได้รับ

ซึ่งท่านเล่าว่า "เป็นนามที่สมเด็จพระบรมราชินีนาถท่านทรงเลือกเอง"

ชีวิตของหลวงพ่อกุศล ฐานิโย ให้คิดแก่เราทั้งหลายได้เป็นอย่างดียิ่ง

จากลูกกำพร้าที่ขาดทั้งความรักความอบอุ่น พบความทุกข์ยากมาตั้งแต่ยังเยาว์

แต่ด้วยคุณธรรม และจริยวัตรอันงดงามในสมณสาธิต

จึงกลายพระสุปฏิปันโนผู้เป็นที่กราบไหว้บูชาของคนทั้งแผ่นดิน

ดังที่ท่านได้เคยกล่าวถ้อยคำอันสมควรนำไปเป็นข้อคิดที่ว่า

"...คนเราที่จะอยู่ในฐานะอย่างไรก็ตาม ขอให้มิใช่ใจแข็งแข็ง กล้าสู้

แม้จะกำเนิดมาจากตระกูลขอทานมันก็เอาดีได้ ถ้าตั้งใจจริง..."

เอกสารประกอบการเขียน

"ฐานิโยเดชาวตฺต" เรื่องในงานพระราชทานเพลิงศพพระราชสังวรญาณ (พุทธ ฐานิโย)
ณ วัดป่าสาละวัน อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓

"บูรพาจารย์" จัดดำเนินงานและพิมพ์โดยมูลนิธิพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ฉบับพิมพ์ ปี ๒๕๔๕

"พระ รุติงคเจติย์ เจติย์แห่งพระอรหันต์" ธรรมบรรยายเนื่องในงานฉลองพระรุติงคเจติย์
เจติย์แห่งพระอรหันต์ และในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๔๗
พระสุทธิธรรมรังสี คัมภีร์เมธาจารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร) ๒๒ - ๓๐ เมษายน ๒๕๕๑

เว็บไซต์

<http://www.thaniyo.net>

<http://th.wikipedia.org/wiki/วัดป่าสาละวัน>
<http://www.dharma-gateway.com>

หมายเหตุผู้เขียน

รูปถ่ายแถมท้ายเป็นพิเศษสำหรับผู้ที่ยื่นขอผลงานของคุณดังตฤณ
ซึ่งเคยบวชที่วัดป่าสาละวัน โดยมีหลวงพ่อฟุท ฐานियो เป็นอุปัชฌาย์
บางท่านเคยเห็นภาพนี้แล้ว แต่ก็คงมีบ้างที่ยังไม่เคยเห็นนะคะ

ขอขอบพระคุณคุณชรินทร์ อารีหนู
ผู้ได้เล่าประวัติความเป็นลูกกำพร้าของหลวงพ่อฟุท ฐานियो ให้ผู้เขียนฟัง
เป็นที่มาของการสืบค้นจนเป็นบทความในฉบับนี้ค่ะ

เทศนาพาสรวล ๑

มตนาทกักรว

สรรหามาเล่าโดย อารมณดี (^_____^)

วาจาศักดิ์สิทธิ์

(เก็บความมาเล่าจากหนังสือ "หลวงปู่ศรี มหาวิโร พระผู้มากล้นด้วยบุญบารมี")

หลวงปู่บัว สิริปยุณโณ เป็นลูกศิษย์อีกท่านหนึ่งของท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ท่านได้รับ นิมนต์จากท่านพระธรรมเจดีย์ (จุม พนธุโล) ซึ่งเป็นอุปัชฌาย์ ให้มาสร้างวัดอยู่ที่เสนาสนะป่าหนองแขง จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งท่านเจ้าคุณฯ และหลวงปู่อ่อน ญาณสิริ ก็มักจะมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ

เนื้อความในหนังสือเล่าไว้ว่า...

"ในบางคราวมีเรื่องน่าขบขัน แต่ก็เป็นเรื่องจริง ถึงกับได้พูดกันว่าท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ ท่านเป็นผู้มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ คราวหนึ่งท่านเจ้าคุณฯ รับกิจนิมนต์ของโยมในเมืองซึ่งเป็นผู้มีฐานะ ต้องการนิมนต์พระกรรมฐานไปอนงค์ที่บ้านสักคืน เพื่อเป็นสิริมงคลในการขึ้นบ้านใหม่ ท่านเจ้าคุณนิมนต์พระที่เสนาสนะป่าหนองแขง โดยบอกว่า "เขานิมนต์ไปขึ้นบ้านใหม่ ไปชี้ใส่บ้านเขาหน่อย" เมื่อพระเถระเดินทางไปค้างคืนที่บ้านนั้นปรากฏว่าห้องเสีย ชักกันทั้งคืน จนกระทั่งสว่าง โดยไม่ทราบสาเหตุ จึงพูดกันแบบติดตลกว่า "ท่านเจ้าคุณฯ วาจาศักดิ์สิทธิ์มากเนาะ"

กลายเป็นพระอนาคามี

(ฟังแล้วเก็บมาฝากจากพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช

สวนสันติธรรม อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี)

"เราเรียนธรรมนะ เวลาอยู่กับโลกเราก็จะอยู่อย่างมีความสุข
แล้วก็ตั้งใจ เจริญสติไปเรื่อยๆ

วันหนึ่งอินทรีย์มันแกกล้ำขึ้นมา เข้าใจธรรมะขึ้นมา

ธรรมะเบื้องต้น ชั้นโสดา สกิทาคา อะไรอย่างนี้

ขรवासทำได้ ไม่มีปัญหาอะไรหรอก ทำได้

บางคนกลัวจะบอกให้ภาวนา ให้เป็นพระอนาคา

กลัว กลัวกามตายด้าน (โยมฮาทั้งศาลา)

ดูสิ กลัวออกมาได้ มีนะบางคนมันกลัวอย่างนั้นจริงๆ

ไม่กลัวภาวนา ผมงกลัว เดี่ยวหมดสมรรถภาพ

บอก เอ็งภาวนาให้เต็มที่ ชาตินี้เอ็งไม่ได้หรอก

โธ่ ไม่ดูสารรูปตัวเองเลย (โยมหัวเราะ)

ภาวนาให้ตายยังจะไม่ได้เลยนะ ยิ่งมากแล้ว

ภาวนานิดๆ หน่อยๆ ก็ไม่เอาละ เดี่ยวบรรลุพระอนาคา

โธ่ ไม่ได้อะไรหรอก

เราภาวนา ให้เต็มที่นะ หาอะไรที่มีประโยชน์เท่าธรรมะนี้ไม่มีหรอก"

ทำอย่างไรให้เลิกเซื่องมง่าย + ทำอย่างไรให้ออกกำลังกายได้สม่ำเสมอ

ถาม : ทำอย่างไรให้คนสมัยนี้ที่มีความเซื่องมง่าย เช่น เซื่องผี ร่างทรง หรือเทวรูปต่างๆ ให้เขามีสติขึ้นมาได้บ้างครับ

ไม่ใช่สมัยนี้นะ มันทุกยุคทุกสมัยเลยนะ ชาวไทยเนี่ย
การไปเชื่อเรื่องพวกนี้เนี่ย ผมเข้าใจ แต่ก่อนคนชวนไปผมก็ชอบ
ตอนสนใจพุทธศาสนาใหม่ๆ ผมก็สนใจแบบอิทธิปาฏิหาริย์เหมือนกัน
อันนี้เลยเข้าใจว่าคนจะมีความอยากแบบไหน แล้วก็มีความต้องการอะไร

ทีนี้เพื่อที่จะเปลี่ยน คุณอย่าหวังว่าคุณไปพูดแค่คำสองคำ
แล้วมันจะทำให้ความอยากของเขาถูกทำลายลง
เพราะเรื่องพึ่งพาอิทธิปาฏิหาริย์ หรือว่าอะไรที่มันแก้กรรมได้
หรือว่าเปลี่ยนชีวิตเขาได้แบบปุบปับจับพลันนี่นะ เป็นสิ่งที่คนชอบ
ไอ้การที่คุณไปแนะนำว่าให้ขยัน หมั่นเก็บ ให้คบมิตรดี ให้รู้จักใช้ชีวิตตามสมควร
อุ อา กะ สะ ท่องคาถาเศรษฐีแบบนี้
มันไม่มีทาง สำหรับคนส่วนใหญ่
เพราะเขารู้กันอยู่แล้วว่ามันต้องขยัน
แต่เขาไม่อยากจะขยันนะ เขาอยากชู้เกี้ยว
อยากจะทำคนอื่น คุณจะไปเปลี่ยนเขาได้ยังไง

อันนี้ขอฝากไว้นิดหนึ่ง อุ อา กะ สะ เนี่ย
จริงๆ แล้วที่ให้ท่องๆ กัน ไม่ใช่คาถาเศรษฐีนะ
พระพุทธเจ้าไม่ได้รับประกันนะว่าทำตามนี้แล้วจะได้เป็นเศรษฐี
แต่ทำตามนี้แล้วจะมีความสุขกายสบายใจ ตามฐานะอันควรของชาวบ้าน

ถาม : เวลาเราอยากทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ เช่น การไปออกกำลังกายทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เราจะต้องใช้ธรรมะข้อใดครับ

ประการแรกคุณต้องตั้งเกณฑ์กำหนดตัวเองไว้

ตั้งกฎกับตัวเองว่าจะออกกำลังกี่โมง
สมมุติว่าบอกห้าโมงปุ๊บนะ มันจะได้มีทิศทาง
พอห้าโมงปุ๊บ คุณต้องเซ็นเข้ามาที่ตัวเองเลยว่า ณ เวลานั้น
คุณซี้เกียจอยู่หรือขยันไปออกกำลังกายแล้ว
ถ้าหากว่าห้าโมงปุ๊บ มันมีความรู้สึกขยัน คุณก็ไปเลย ไม่ต้องคิดมาก
แต่ถ้าหากว่ามันมีความซี้เกียจอยู่ คุณต้องเปลี่ยนตัวความซี้เกียจนั้นให้ได้
จะต้องทำลายความซี้เกียจนั้นให้ได้
วิธีง่ายๆ ก็คือ ถ้านั่งอยู่สั่งตัวเองให้ลุก
ถ้านอนอยู่ สั่งตัวเองให้ยืน

ง่ายๆ แค่นี้เอง แต่ถ้าทำเป็นประจำทุกห้าโมงเย็น
คุณจะพบว่าตัวเองนะเริ่มเคยชิน เริ่มสั่งสมความเคยชินแบบใหม่
คือยืนขึ้นแล้วก็เดินไปที่ออกกำลังกาย แล้วก็ได้ออกกำลังกาย
แต่บางคนนี่ ยืนขึ้น แล้วก็นั่งลง
สั่งสมความเคยชินแบบนี้ มันก็จะเป็นแบบนี้ไปชั่วชีวิต
คุณอยากดูถูกตัวเอง หรืออยากมีความภาคภูมิใจใจตัวเองล่ะ

ดั่งตฤณพจนานา ๔

ดั่งตฤณพจนานา

Dungtrin's rhapsody

...อันมนุษย์สุดเจ้าให้เตร้านัก
มันก่อร่างทางมาและทางไป
เพราะพึงใจในรูปที่จับหอม
หรือแรงเรียกเพรียกแห่งกระแสดา
เมื่อยินยอมตรอมตรมก็ชมเปล้า
เรื่องของเรื่องอยากเปลื้องใจให้โทษใคร
ถ้าหวังทุกซ่จะลุกเดินไม่เพลีนแน่
อย่ากอดทุกซ่จ้งทิ้งขว้างให้ห่างกาย

ยังปกรักปิกหลงไม่สงสัย
เป็นอย่างไรไม่ดูไม่รู้ลา
หรือสมยอมยินเสียงไม่เตียงสา
หรือใบหน้าคร่ำจิตพิชิตใจ
ไม่รักเราเท่ากันไม่หวั่นไหว
ก็แคใจไม่ดูให้รู้คลาย
ถ้าอยากแก้อยาแพ้รักก็จักหาย
ก็คลี่คลายเป็นสุขสนุกเอง

ดั่งตฤณ

รอรักจากจันทร์ครึ่งดวง

โดย mayrin

ถ้าเราสังเกตจิตตัวเองอย่างเที่ยงตรง
เราจะพบว่า การที่เราเกิดความพึงพอใจใครสักคนนั้น
เขาจะต้องมีแรงดึงดูดอันสงมากกระทบจิตเรา
ซึ่งมีความพิเศษ ต่างออกไปจากคนอื่นๆ

และในสิ่งเหล่านั้น
ล้วนมีความ "ถูก" ความ "เข้ากันได้"
ลงเต็มเต็มในส่วนที่เราคิดว่าขาดพร่อง
ทำให้บังเกิดความพึงใจ ต้องการ
อันเป็นกิเลสที่จิตเราปรุงแต่งขึ้น

แต่ทว่า...
ในขณะที่เดียวกันนั้น
อีกฝ่ายเขากลับไม่ได้รู้สึกดังกล่าวตรงกับเรา
และก็กำลังแสวงหาความเข้ากันได้
จากคนอื่นๆ เช่นกัน

ดังนั้นทุกข์ในความรักแบบที่คุณรัก
คนอื่นมากมายจึงล้วนเคยทุกข์เช่นกัน

เพราะเราจะได้รับความรักตอบจากคนอื่นได้อย่างไร
ในเมื่อสิ่งที่เรารัก ก็คือ ตัวเราเอง กิเลสของเราเอง

เรากำลังวิ่งตาม ไขว่คว้าหาตัวเราเอง
แล้วเมื่อไหร่เราจึงจะได้พบเสียที
จะมีผู้ใดไหนเล่า ที่สามารถเติมเต็มในส่วนที่พร่องของเรา
ในเมื่อเขาเองก็ยังคงไขว่หาผู้อื่นมาเติมเต็มให้กับเขาคนเดียวเช่นกัน

ถ้าเช่นนั้น ...

แทนที่เราจะเฝ้ารอรักจากคนอื่น
เหมือนคอยเปิดฝ้าโอง รอให้น้ำฝนไหลตกลงมา
เหมือนนั่งรอวัน ให้จันทร์ครึ่งดวงสว่างเต็มใบ
ซึ่งก็ต้องแล้วแต่เหตุปัจจัยภายนอก
อันสามารถเปลี่ยนผันไปตามตัวแปรต่าง ๆ

เราลองมาหันกลับมา พยายามขุดบ่อบาดาล
ซึ่งมีตาน้ำอันเย็นใสสะอาดไหลรินไม่ขาดสาย
เต็มเปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตา
ไม่มีวันเหือดแห้ง จากภายในจิตของเราเอง
เป็นดวงจันทร์ที่เต็มดวงด้วยตน และทอแสงกระจ่างนวล
ให้ความสว่างทุกหนแก่คนหมู่มาก

เมื่อนั้น เราจะได้ที่พึ่งอันปลอดภัย
เป็นรักแท้เต็มเต็มแก่ตนเองตลอดกาล

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ลมพัดแรงจนเส้นผมหยักสลายของปิ๊กแก้วปลิวสะบัด ดุคล้ายสาหร่ายใต้ทะเล คลื่นระลอกใหญ่ค่อยทยอยซัดโขดหินดั่งซัดซา ร่างบอบบางนั่งอยู่ท่ามกลางลมทะเลและเสียงคลื่น ร่างกายเหมือนจะผสานเป็นส่วนเดียวกับโขดหิน

ตะวันใกล้ลับฟ้า สีของอัสตงฉาบทาท้องทะเลราวกับจะย้อมคลื่นให้เป็นสีทอง...ที่ชายหาดมีครอบครัวกลุ่มใหญ่ และหนุ่มสาวเป็นคู่ๆ เดินเคียงกัน บ้างก็เล่นน้ำทะเลอย่างสนุกสนาน หล่อนไม่ยอมมองภาพเหล่านั้น...

ครั้งหนึ่งปิ๊กแก้วเคยเป็นเด็กสาวที่มีความสุข แม่พ่อแม่จะเสียชีวิตโดยไม่ตั้งสมบัติไว้ให้ แต่หล่อนก็ได้รับความรักอย่างล้นเหลือจากผู้คนรอบข้าง โดยเฉพาะ 'พีมิด'...ในสายตาของปิ๊กแก้ว มรรคาเป็นทุกสิ่ง ทั้งพี่ชาย ทั้งพ่อ ทั้งหลักประกันในจิตใจ แต่แล้วความสัมพันธ์อันงดงามระหว่างหล่อนกับเขาก็ถูกทำลายลงด้วยปากอันโสมม

เรื่องโกหกเหล่านั้นทำให้หล่อนมองหน้ามรรคาไม่ติด ในความปวดร้าว มีความละอายแฝงอยู่ หล่อนตอบไม่ได้ว่าอายเรื่องอะไร...การได้ห่างจากมรรคาเช่นนี้อาจทำให้หล่อนตั้งสติ ปรับความรู้สึกของตัวเองให้ดีขึ้นบ้าง 'เวลา' เป็นยาสมานแผลหัวใจที่ดีเยี่ยม หล่อนขอเวลาสักหน่อย พอทำใจได้แล้ว หล่อนคงกล้าที่จะกลับไปเผชิญหน้ากับเขา

"แก้วว้าย...ไฉ่แก้ว...คุณแก้ว...นางสาวปิ๊กแก้ว" เสียงตะโกนโหวกๆ ดังอยู่ด้านหลัง ทำให้เด็กสาวแอบถอนใจน้อยๆ ใบหน้าที่ซีบเซื่อค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นรอยยิ้ม

"มีอะไรวะ ไม่เป็นกุลสตรีเลยพวกแกนี่...ตะโกนโหวกเหวกเป็นนางชะนีไปได้" พุดพลากลงมายืนบนพื้นทราย

"ไหนแกบอกว่าจะไปเข้าห้องน้ำโงะ หนอยดันมาอ้อยหน่มอยู่ที่นี่ ได้ก็คนแล้วละ" เพื่อนๆ แขว

"ฉันมาดูพระอาทิตย์ตกดินโวย ไม่ได้เป็นไก แล้วแกมาตามฉันที่นี่ทำไม"

"เขาจะย่างปลาหมึกกันแล้ว แต่ขาดคนทำน้ำจิ้มกับมือกีตาร์"

ปิ๊กแก้วหัวเราะ แล้วเดินตามเพื่อนๆ กลับเดินท์

"มันเกี่ยวกันยังไงวะ ทำน้ำจิ้มกับเล่นกีตาร์"

"เกี่ยวข้อง...เพราะสองอย่างนี้ มันเป็นหน้าที่ของแกโง"

"อ้อเธออะ" ปิ๊กแก้วผลักเพื่อนคนนั้นอย่างหมั่นไส้ แล้วโอบคอเพื่อนด้านหลัง เดินลุยหาดทราย กลับด้วยท่าทางรื่นเริง...ใครจะรู้ ในใจหล่อนเต็มไปด้วยเมฆหมอกความขุ่นมัวเพียงใด

สิ่งแรกที่มรรคากระทำในเช้าวันจันทร์คือ ขับรถตรงไปยังบริษัทใหญ่ของคุณธม จากนั้น
ติดต่อเลขาน้ำห้อง เพื่อขอพบท่าน แต่กลายเป็นว่าคุณธมยังไม่เข้ามา

“ผมจะรอ” ชายหนุ่มบอกก่อนไปนั่งรอที่โซฟาขาว

เวลาผ่านไปร่วมชั่วโมง คุณธมจึงเข้าบริษัท ท่าทางที่เคยกระฉับกระเฉงเหมือนคนหนุ่ม
กลายเป็นเนิบเนื่อย ใบหน้ามีเค้าความกังวลอยู่จางๆ

“มัด...มาหาหลหรือ” ถึงกระนั้นผู้อาวุโสก็ยังคงตาไวพอจะเห็นหลานชาย

“ครับ” มรรคารีบลุกขึ้น ชายต่างวัยมองตากันอย่างเข้าใจ

“เข้ามาด้วยกันสิ” คุณธมเดินนำเข้าห้อง

ประตูห้องเปิด มรรคายืนรอจนลงนั่งเก้าอี้เรียบร้อย เขาจึงเข้าไปคุกเข่าและกราบแทบเท้าด้วย
กิริยาที่ไม่ค่อยมีใครได้เห็นนัก

“ผมต้องขอโทษ เรื่องในวันนั้นด้วยครับ” นัยน์ตาเขาฉายแววจริงใจ ไม่ปิดบัง

*เมื่อได้ยินเรื่องนี้ สีหน้าคุณธมผิดปกติลงอย่างเห็นได้ชัด แววตาที่เริ่มสดใสกลายเป็นสับสนเลื่อน
ลอย แม้จะมองหน้าหลานชาย แต่กลับเหมือนความคิดไม่ได้หยุดอยู่ที่ตรงนั้น*

เสียงถอนใจเฮือกใหญ่ดังออกมา คุณธมเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างอ่อนแรง ท่าทางแปลกกว่า
ทุกครั้งที่มีมรรคาเคยเห็น

“ลุกขึ้นนั่งก่อนเถอะหลาน” น้ำเสียงอ่อนโยนโดยไม่ได้เสแสร้ง

ชายหนุ่มทำตามและนั่งมองไม่ปริปาก...

“แกวเป็นอย่างไรบ้างละ” คำถามเริ่มต้น

“ผมก็ไม่แน่ใจครับ ตอนนี้แกวไปเที่ยวกับเพื่อนๆ ฉลองสอบเสร็จ ผมคิดว่าแกน่าจะสบายใจขึ้น”

“แล้วไปกันหลายวันไหมละ” เสียงถามเรียบเรื่อยคล้ายเป็นการชะลอเวลา ก่อนสู่จุดหมายแท้จริง

“คิดว่าคงกลับเย็นนี้ครับ” มรรคาคำได้ว่าปึกแกวเคยบอกอย่างนั้น “เขาไปกันตั้งแต่เช้าวันเสาร์”

คุณธมนิ่งไปนานเหมือนกำลังขังใจ นัยน์ตาหลบลม ชอนความรู้สึกบางอย่าง

มรรคานิ่งนิ่ง เมื่อไม่มีคำถาม เขาจะไม่เอ่ยปาก

“มัดคยังโกรธป้าเขาอยู่ไหม” คุณธมเข้าสู่ประเด็น

ชายหนุ่มก้มศีรษะ ไม่ตอบ...ผู้เป็นลุงรู้ดี ถ้ามีใครทำให้มรรคาแค้นใจ ถึงเขาจะไม่ทำร้ายตอบ
แทน แต่เรื่องจะให้ถ้อยกันง่ายๆ นั้น...ยาก...

“แล้วมัดโกรธลุงหรือเปลา ที่ไม่ได้พูดแก้ความเข้าใจผิดแทนให้”

“ไม่ครับ” เขาตอบหนักแน่น

คุณธมระบายลมหายใจแผ่วๆ ก่อนจะจ้องตาชายหนุ่มตรงหน้าอย่างจริงจัง

“ถ้าลุงบอกว่า ในเวลานั้น ลุงอยากพูดใจแทบขาด แต่พูดไม่ได้ ขยับตัวไม่ได้ มัดจะเชื่อไหม”

มรรคาเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ คุณธมจึงอธิบายเรื่องที่โดนคุณฉัตรจวีจ้องตาจนขยับตัวไม่ได้ให้เขา

ฟัง

“มันเป็นไปได้ยังไง” ชายหนุ่มพึมพำ

“ถ้าหลานไม่เชื่อเรื่องนี้ หลานก็คงทำใจเชื่ออีกเรื่องไม่ได้”

มรรคาสงบใจ รอฟัง

“หลังจากหลานกลับไป ป้าของหลาน...ซิดชนะ และแพรวา พรอมใจกันเป็นลมไปหมด พอฟื้นขึ้นมา ก็บอกว่าทำอะไรไม่ได้ ทั้งป้าของหลานและซิดชนะบอกว่าไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่ามารวมงานเลี้ยงได้ยังไง ...ส่วนแพรวาบอกว่า...หลังจากทำหน้าที่พิธีกรเสร็จ ก็กำลังจะไปห้องน้ำ...แต่หลังจากนั้นก็ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง...”

มรรคายืนดูใบส้นหลัง สัมผัสบางอย่างสะกิดเตือนว่า...นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เสียแล้ว และที่สำคัญ มันไม่น่าใช่ฝีมือของมนุษย์...

๑๔

วันนี้นับเป็นวันที่ค่อนข้างวุ่นวายที่สุดของมรรคา เพราะหลังกลับจากบริษัทลงมถึงออฟฟิศ งานก็ประเดประดังเข้ามาจนแทบไม่มีเวลาคิดอะไร ปัญหาเรื่องในโรงงาน สินค้าที่จะต้องส่งตามรายการ รวมถึงปัญหาจุกจิกอีกสารพัด

กว่าเขาจะลากสังขารกลับบ้านได้ก็ใกล้ค่ำแล้ว

“เย็นนี้มีอะไรกินบ้างป้า” เขาพบแม่บ้านใหญ่ตรงบันไดหน้าบ้าน จึงถามทักทายและพูดต่อโดยไม่ทันฟังคำตอบ

“ยังไม่ต้องรีบจัดก็ได้นะป้า รอแก้วกลับมาก่อน จะได้กินด้วยกัน”

มรรคากำลังจะก้าวขึ้นบันได ถ้าไม่ทันจุดใจสังเกตเห็นสีหน้าของป้าแจ่ม

“มีอะไรหรือป้า ทำไมทำหน้าบูดๆ อย่างนั้น” ชายหนุ่มทักอย่างอารมณ์ดี

“คุณแก้วโทรศัพท์มาค่ะ” เพียงเท่านั้นก็หยุดเท้ามรรคาได้ “บอกว่าจะอยู่เที่ยวต่ออีกสักพัก”

สีหน้าของชายหนุ่มยากจะคาดเดาความในใจ

“เขาบอกใหม่ว่าจะไปเที่ยวที่ไหน กับใคร แล้วก็อีกกี่วัน” น้ำเสียงราบเรียบจนอีกฝ่ายนึกกลัว

“เปล่าค่ะ”

มรรคาพยักหน้า แววตาอารมณ์ดีจางหายไป

“คุณมัด” ป้าแจ่มเรียกอีกครั้ง มรรคาหันกลับมามอง “มีคนมารอพบคุณค่ะ...มาตั้งแต่บ่ายแก่ๆ แล้ว”

“ใคร”

“คุณพันเกลียว”

พันเกลียวนั่งรออยู่ในห้องรับแขก เส้นผมยาวเหยียดสีดำสนิท ตัดกับใบหน้าค่อนข้างขาวจัด ดวงตาดำเข้ม หญิงสาวอยู่ในลักษณะเดิมๆ อย่างที่ชายหนุ่มเคยเห็น ลีกลับและดูโดดเดี่ยว...

“ขอโทษ ที่ทำให้คุณต้องรอนาน” เขานั่งลงพูดอย่างเป็นพิธีการ

นัยน์ตาดำลึกแลสบเขาตรงๆ

“ทิวาเทพ” ชื่อนี้ทำให้เขาชะงัก “คุณรู้จักชื่อนี้มั๊ย” พันเกลียวถาม

มรรคาผ่อนคลายลง นัยน์ตามองตอบพันเกลียวเป็นลักษณะที่ไม่ต่างจากเพื่อนสนิท

“คุณได้ชื่อนี้มาจากไหน” เขาถาม

“ในฝัน” หล่อนตอบ “ฉันฝันว่ากะพ้อเล่าเรื่องของตัวเองกับทิวาเทพให้ฟังได้สองสามคืนแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น คุณน่าจะรู้ว่าทิวาเทพคือใคร” ยามเอ๋ยชื่อนี้ เขาคุ่นปากไม่ผิตจากชื่อตัวเอง

“ฉันคิดว่าน่าจะเป็นชื่อในชาติก่อนของคุณ” พันเกลียวตอบตรงๆ

มรรคาพยักหน้า “ผมก็คิดอย่างนั้น”

“กะพ้อรักคุณมาก” บางสิ่งในแววตาของพันเกลียวบอกความหมายลึกซึ้งกว่านั้น

ชายหนุ่มทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่าง...กะพ้อมีใจต่อเทพองค์นั้นเพียงใด เขารู้ดี...

“ผมได้ยืมชื่อทิวาเทพจากนิมิต” มรรคาเริ่ม และเล่าเรื่องราวต่อจากที่เคยพูดให้พันเกลียวฟังเมื่อคราวก่อน จากนั้นก็มาถึงเรื่องดวงวิญญาณหมอมืดที่ติดตามเขามา จนถึงเหตุการณ์ในคืนวันเกิดของคุณธม

มรรคาไม่ใช่คนช่างพูดช่างเล่า ยิ่งคนไม่คุ้นเคย เขาจะสงบปากคำมากที่สุด แต่กับพันเกลียว เขาสบายใจที่ได้เล่าเรื่องราวอัศจรรย์ในใจออกมา หญิงสาวสร้างความนิยมเชื่อถือให้เขา ทำให้เขารู้สึกเหมือนกำลังพูดคุยกับเพื่อนสนิทมากกว่าคนแปลกหน้า

“น้องสาวคุณคงเสียใจมาก” พันเกลียวนึกสงสาร

“คงเป็นอย่างนั้นจริงๆ” เขายอมรับ “แก้วไม่ใช่พี่น้องสาวแท้ๆ ของผม ใครๆ เขาก็รู้ แต่ไม่มีคนกล้าพูดออกมา กลัวสร้างรอยร้าวในใจแก...แต่ก็ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนที่ทำยิ่งกว่าสร้างรอยร้าว...คือทุบทำลายความรู้สึกดีงามของแกไปจนหมด”

“คุณแน่ใจว่าต้นเหตุเป็น ‘คน’ ” พันเกลียวถาม มรรคานิ่งไปนาน

“ที่แรกผมก็คิดอย่างนั้น...จนได้ยืมเรื่องที่ลุงธมเล่าให้ฟัง จึงแน่ใจว่าไม่ใช่”

“แล้วคุณคิดว่าใครเป็นตัวการ”

“คงเป็น ‘พวกมัน’ ” ชายหนุ่มไม่เอ่ยชื่อ แต่ทั้งคู่เข้าใจความหมายร่วมกัน “ถึงป้าฉัตรฉวีจะเกลียดชังหน้าผมมากแค่ไหน แกคงไม่กล้าตำประจานกลางงานวันเกิดคุณลุงแน่ๆ ส่วนขีดขนะ...เท่าที่ผมได้ยืมมา เขาไม่ใช่ผู้ชายเลวร้ายอะไร ไม่น่าที่จะกล้าใส่ความผู้หญิงได้”

“แล้วคุณคิดว่าป้าแก้วเจอใครในห้องนั้น” พันเกลียวถาม มรรคานิ่งไปชั่วครู่ก่อนจะพูดซ้ำๆ

“ผมคิดว่า น่าจะเป็นแพรวา เพราะเท่าที่ดูจากพิธีกรรมหลายๆ อย่าง แม้เธอจะไม่พูดใส่ความป้าแก้ว...แต่เท่าที่ผมฟังคุณลุงพูดวันนี้ และจากที่ผมสังเกตท่าทางผิดปกติของเธอจึงค่อนข้างแน่ใจว่าใช่”

“ถ้า ‘มัน’ เก่งขนาดควบคุมคนทั้งสามไว้ได้...คุณก็เจอศัตรูที่น่ากลัวมากแล้ว”

มรรคาพยักหน้า “แต่ผมไม่เข้าใจ ว่ามันทำอย่างนั้นเพื่ออะไร”

พันเกลียวเงียบ...หลอนซึ่งใจว่าควรพูดดีหรือไม่

“เท่าที่ฉันฟังดู คิดว่า พวกมันกำลังแยกปีกแก้วออกจากคุณ”

“ทำไม” เขาถามเสียงห้วน

พันเกลียวหลับตาลง สะกดใจอยู่ชั่วครู่...

“ปีกแก้วมีรัศมีแห่งเทพคุ้มครอง...การที่คุณอยู่ใกล้เธอไม่ใช่ว่าคุณคุ้มครองเธอ...แต่เป็นเธอคุ้มครองคุณ”

“คุณรู้ได้ยังไง” เขาย่นหัวคิ้ว สงสัย

หญิงสาวถอนใจ “เอาเป็นว่าฉันเห็นก็แล้วกัน...อย่าถามว่าเห็นยังไง และทำไมเธอถึงมี...เพราะฉันก็ไม่รู้”

“แล้วทำไมปีศาจตนนั้นถึงมาหลอกหลอนปีกแก้วได้” ชายหนุ่มเท่าความตอนปีกแก้วเจือสีที่หน้าบ้าน

“มันก็ทำได้แค่นั้น” พันเกลียวพูด “แต่มันทำให้เธอแยกจากคุณไม่ได้”

“คุณก็มี ‘วิชา’ พอตัว ช่วยผมได้ ทำไมพวกมันถึงไม่คิดแยกคุณไปเหมือนกัน” เขาตีอีกประเด็น

“มันทำแล้ว” พันเกลียวพูด “แต่มันเลือกคนผิด”

“กะพ้อ” คราวนี้มรรคาพอจะตามทัน

“กะพ้อมาหาฉัน พุดอะไรหลายอย่างเกี่ยวกับ ‘สัญญา’ ที่ฉันไม่เข้าใจ...แต่สุดท้ายเธอก็ว่า...ให้ฉันถอยห่างจากคุณ แล้วจะไม่มีใครรบกวนฉัน...แต่ถ้าฉันคิดจะช่วยคุณ เธอว่า...เธอไม่สามารถรับรองอนาคตฉันได้”

“จ้าวน่าจะรู้ว่าใช้กะพ้ออาจจะไม่ได้ผล แล้วทำไมเขาไม่ใช้ปีศาจหมอผีให้ทำแทน”

“ปีศาจหมอผีอาจจะชนะฉันไม่ได้” พันเกลียวพูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา “แต่กับกะพ้อ...”

หญิงสาวนิ่งอึ้ง...อธิบายไม่ถูก

มรรคาไม่ถามต่อ...เวลานี้คำถามอื่นๆ ล้วนพรวดเพื่อเกินไป...สิ่งที่เขาควรรู้คือ...ถ้าจ้าวแยกปีกแก้วกับพันเกลียวออกจากเขาได้...มันจะมีแผนอย่างไรต่อไป

“คุณคิดว่าถ้าจ้าวทำงานนี้สำเร็จ พวกมันจะเอายังไงต่อไปกับผม” เขาขอความเห็น

“ฉันไม่รู้...มันอาจทำอะไรหลายอย่าง หรืออาจไม่ทำอะไรเลยก็ได้...”

มรรคานิ่งอึ้ง...ความเห็นของพันเกลียวทำให้เขาอดตะครันตะครอใจไม่ได้

บรรยากาศอึมครึมแจกเช่นฟ้าอึมฝน ท้องฟ้าแน่นชนิดด้วยเมฆสีเทาหนาเป็นชั้นๆ ฟ้าแลบแปลบๆ ราวกับซุขรัญผู้มาเยือน ไทรสูงใหญ่ยังยืนตระหง่าน รากไทรแกว่งไกวเสมือนกำลังยินดี ร่างเล็กๆ สองร่างที่หมอบราบอยู่โคนต้นไทรยังไม่กล้าเงยหน้า...จนกระทั่งได้ยินเสียงของจ้าว...

“เอ็งทำดีมากไอ้หมอผี” เสียงกระหึ่มแน่น ยังคงวางอำนาจเหนือ

ใบหน้าชาด้านคุดหน้ากาดากแห่งเงยขึ้น มันพยายามจะยิ้ม แต่ดูบิดเบี้ยวจนน่าสะพรึงกลัว

“ข้าไม่อาจทำให้จ้าวผิดหวัง”

“ดีที่เอ็งคิดใช้ปากมนุษย์ให้เป็นประโยชน์...ที่สุด ข้าก็ขับเกราะคุ้มภัยของมันไปได้หนึ่ง”

จบคำพูด ยังไม่มีใครกล้าเอ่ยปากต่อ...ชั่วครู่ไหลของหญิงสาวเริ่มสั่นระริก รวากับรู้ชะตากรรม
ของตน

“อีกะพ่อ” น้ำเสียงเย็นเยียบ เนิบเนือยราวปลายมิดแม่น้ำแข็ง “เอ็งไม่ได้ทำงานให้ข้าเลยใช่
ไหม”

“ข้า...ข้าหน่อย...พะ...พยา...ยาม...แล้ว” เสียงตบตะกุกตะกัก ขาดเป็นช่วงๆ

“อีโกหก” ขาดคำ รากไทรที่ห้อยระโยงระยางก็ทิ้งตัวลงมารัดแขนขาหญิงสาว พร้อมจุดกระชาก
ให้ลอยขึ้นสูง

กะพ่อพยายามดิ้นรน หากรากไทรยังลามเลื้อยเข้ารัดรอบตัวและลำคอหล่อน

“มึงอย่าคิดว่าถูกขังอยู่ที่นี่แล้วจะไม่รู้อะไรนะอีโง่” รากไทรรัดแน่นจนหญิงสาวไม่อาจขยับตัว

“มึงไม่ได้ทำอะไรเลยต่างหาก” เสียงเข้ม เช่นเขี้ยวอย่างเอาเป็นเอาตาย

“นี่คือโทษทัณฑ์...” พอถึงคำนี้ เสียงกลับนุ่มนวล รวากับการบอกรัก...ใบหน้าของกะพ่อยิ่ง
เหลือกลาน หวาดกลัว...หนามแหลมๆ โผล่ออกมารากไทร ทิ่มแทงทะลุทั่วร่างหล่อนไม่ต่างจากเม่น
ตัวหนึ่ง

“กรีด...กรีด” กะพ่อแผดเสียงร้องโหยหวน เมื่อรากไทรสะบัด เนื้อหนังตามร่างหล่อนหลุดเป็น
ชิ้นๆ

ไม่มีเสียงของจ้าว...ที่โคนต้นไทร ใบหน้าอันตายด้านของปีศาจหมอผีเงยขึ้นช้าๆ ดวงตาซีดจาง
ดูปลาดตายกลอกกลับไปมา ริมฝีปากแห้งขยับออก...รอยยิ้มอันน่าขนลุกผุดขึ้นมา

“คะ...อุ่มพูดเอง...ใครนะคะ...อ้อพี่ชายเจ้าแก้ว...มีอะไรคะพี่...อ้อ...อ้อ...เข้าใจแล้ว...
คืออย่างนั้นนะคะ พวกเราไปเที่ยวทะเลกัน ก็อย่างที่แก้วบอกพี่แหละคะ สองคืนสามวัน...พวกเรา
ไปวันเสาร์กลับวันจันทร์...ส่วนเจ้าแก้วก็กลับพร้อมพวกเรา แต่พอมาถึงท่ารถที่กรุงเทพฯ ทุกคน
ก็แยกย้ายกลับบ้าน...หนูไม่รู้เลยคะพี่ว่าแก้วเขาไปเที่ยวไหนต่อ...อะไรนะคะ...ท่าทางของแก้ว
ตอนเที่ยวทะเลหรือคะ...หนูก็เห็นปกติดีนี่คะ พูดคุยร่าเริง เล่นกีตาร์ให้พวกเราฟัง ไม่เห็นมีท่าที่
ซึ้งๆ อะไร แต่หนูก็ไม่เข้าใจว่าทำไมมันถึงยังไม่กลับบ้าน...พี่ลองโทร.ถามยายจี้ดูก็ได้นะคะ
เขาสนิทกันเผื่อว่าเขาจะรู้อะไรมากกว่าหนู...”

มรรคาวางโทรศัพท์ลงหลังจากคุยกับเพื่อนของปิ๊กแก้ว รายนี้เป็นรายที่ห้าตามรายชื่อเพื่อนสนิท
ที่ปิ๊กแก้วเขียนเบอร์โทรศัพท์ติดไว้ข้างฝา ข้อมูลที่เขาได้มาจะเหมือนๆ กัน ปิ๊กแก้วกลับมากองเทพฯ
พร้อมเพื่อนๆ แต่ไม่เข้าบ้าน หล่อนเพียงโทรศัพท์บอกป้าแจ่ม แล้วก็ออกไปต่อ เขาไม่รู้ว่าจะหล่อนไปที่
ไหน...อาจเที่ยวตามต่างจังหวัด หรือไม่ก็อยู่ในกรุงเทพฯ นี้เอง

เด็กสาวทิ้งเพลงเจอร์ไว้ในห้อง เหมือนต้องการตัดขาดการติดต่อทั้งมวล มรรคาถอนใจมองรอบๆ
ห้องปิ๊กแก้วอย่างอาวรณ์...เจ้าของห้องไม่อยู่ บรรยากาศในห้องไม่ผิดกับป่าช้า...

กลองดนตรีที่เขาเพิ่งซื้อให้หล่อน ยังวางอยู่บนหัวเตียง มรรคาเอื้อมมือไปเปิดฝามัน แล้วเอนร่าง
นอนบนเตียงเด็กสาว ปล่อยให้เสียงเพลงบรรเลงซึ้งซาบเข้าสู่หัวใจ

...When I was just a little girl. I asked my mother “what will I be”

...Will I be pretty will I be rich. That’ what she said to me.

...Qra Sara Sara Whatever will be will be. The future our not to see.

...Qra Sara Sara What will be will be.

เพลงจบและขึ้นรอบใหม่เข้าไปเข้ามาหลายรอบ มรรคาก็ยังไม่ยอมปิดฝามันลงมา เขาพอใจที่จะได้ยินเสียงมันบรรเลงแทนภาพในวัยเยาว์ ที่ตราตรึงใจเขาไม่วาย

ชายหนุ่มยืนกาย มองไปรอบๆ ห้องที่กำลังรอเจ้าของ ปีกแก้วชอบเปลี่ยนแปลงแบบการจัดห้องไปเรื่อยๆ ตามแต่เจ้าตัวจะพอใจ แต่สิ่งที่ทิ้งไม่ได้เลยคือสารพัดตุ๊กตา และของกระจุกกระจิกต่างๆ ที่เจ้าตัวสะสมตามประสาเด็กสาว

เขาตั้งตุ๊กตาทมิตัวเล็กๆ ที่อยู่ใกล้มาลูบขนมันเบาๆ กล้องดนตรีกำลังบรรเลงเพลงเดิมซ้ำอีกครั้ง...คราวนี้เขาคลายจะได้ยินเสียงใสเล็กๆ ร้องคลอ...

...When I was just a little girl. I asked my brother "what will I be"

เด็กหญิงตัวน้อยๆ ขอร้องเพี้ยนเนื้อให้เขาฟังเป็นประจำ...

ยามใดนึกถึง มรรคาคอดมยิ้มไม่ได้

เวลาล่วงเลยมานานเต็มที ผ่านความเปลี่ยนแปลงมากมาย...อนาคต เป็นสิ่งที่เราไม่อาจหยั่งคาดได้ ความไม่แน่นอน ย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ

มรรคาลับตาลง ระลึกถึงภาพวันแรกที่แม่นำเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งเข้าบ้าน แม่หนูน้อยผมยุ่งเป็นลูกตาลี แก้มเป็นพวงใส นัยน์ตาโตฉายแววฉลาดกลัวและหวาดหวั่น ริมฝีปากเล็กๆ สีแดงจัด มีอกอดตุ๊กตาทมิแน่นราวกับยึดมันไว้เป็นที่พึ่ง

"มด...นี่ใจจะน้องของลูก...ปีกแก้ว" แม่แนะนำ เขาจ้องเด็กผู้หญิงตัวเล็กคนนั้นจนเจ้าตัวแอบเบียดอยู่หลังแม่เขา

"สวัสดิ์พี่เขาหน่อยสิลูก" แม่พยายามดึงปีกแก้วออกมา แต่ร่างเล็กๆ ขึ้นตัวไว้ ใบหน้าเบะเตรียมร้องไห้

มรรคายื่นเครื่องบินบังคับ ล้ำที่เขารักมากที่สุดให้เด็กน้อย...แม่หนูมีท่าทางลังเล นัยน์ตาใสใกล้จะหลอรั้นด้วยน้ำตา แล้วมือเล็กๆ ข้างหนึ่งก็คลายจากตุ๊กตาทมิ ค่อยๆ ยื่นมาแตะเครื่องบินบังคับของเขาเบาๆ ก่อนจะชักมือกลับอย่างรวดเร็ว

นั่นเป็นครั้งแรกที่ทั้งสองได้พบกัน...

แม่อธิบายว่าปีกแก้วเป็นหลานห่างๆ คนหนึ่ง แม่สนิทกับพ่อแม่ของปีกแก้วมาก พอทั้งคู่ตายไปเด็กน้อยก็แว้งไม่มีใคร ญาติพี่น้องแต่ละคนก็แยกกันไปมา แม่จึงรับเป็นผู้ปกครองเอง

แรกๆ เขาอึดอัดที่มีเด็กหญิงมาแย่งความรัก ความสนใจจากแม่ แต่นานวัน ปีกแก้วปรับตัวเข้ากับครอบครัวใหม่ได้ เด็กน้อยก็เผยความน่ารัก ช่างฉอเลาะ ช่างเอาใจออกมา ทำให้เธอกลายเป็นที่รักของคนทั้งบ้าน

เวลาแห่งความสุขมีเพียงไม่กี่ปี เหตุการณ์ร้ายแรงก็เกิดขึ้นกับครอบครัวเขา...วันที่ศพพ่อแม่ขึ้นไปอยู่บนเมรุ เขากอดปีกแก้วไว้แนบอก ยืนยันกับน้องน้อยอย่างหนักแน่น

"ไม่ต้องกลัว...แกยังมีพี่...พี่ไม่ไปไหน...พี่สัญญา เราจะอยู่ด้วยกัน...ที่จะดูแลตัวเอง...อย่าร้องไห้จะ...คนดีของพี่..."

ยามใดน้องน้อยร้องไห้หาพ่อแม่ผู้ล่วงลับ เขาจะอุ้มร่างนั้นขึ้นขี่คอ แล้วชี้ให้ดูดวงดาวที่กะพริบ
พรายในคืนมืด

“นั่นใจจะพอ...ดาวดวงนี้ก็แม่...ทั้งพ่อและแม่กำลังมองดูแก้วกับพี่อยู่บนฟ้าโน้น...ไม่ไกลเลย
เชื่อพี่นะจ๊ะ”

มือที่ลูบขนตูกตาหมี มีอาการสะท้านน้อยๆ ก่อนจะดึงเจ้าขนปุยมาแนบอก หูยั้งแว่วเสียงเพลง
ของเด็กน้อย...

...I asked my brother what will I be.

น้องน้อยคงอยากถาม...ในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นบ้างนะ...พี่จะตอบไปว่า...อนาคตนั้น พี่ไม่รู้ แต่
ขอให้น้องจดจำ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พี่จะอยู่เคียงข้าง...ไม่ไปไหน...สัญญาที่พี่ให้ไว้...ไม่มีวันลืมเลือน
...

เพลงบรรเลงซำซิ่นอีกรอบ ชายหนุ่มมิได้ขยับร่าง...มือที่กอดตูกตา ดูไป ช่างอบอุ่นอ่อนโยน
อะไรเช่นนั้น เสมือนตั้งต้องการส่งความรู้สึกไปยังเจ้าของตูกตาผู้อยู่ห่างไกล

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๓

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๓ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้

กับคำศัพท์เกี่ยวกับวิปัสสนาญาณ ๑๐ กันนะคะ ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ วาหะดังตฤณฉบับรักแท้มีจริง จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

นิพพิทานุปัสสนาญาณ อาทิวานุปัสสนาญาณ กังคานุปัสสนาญาณ วิปัสสนาญาณ อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ

สังจານุโลมิกญาณ สังขารุปกชาญาณ ภัยตูปัญฐานญาณ มุจจิตกัมมตาญาณ ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ

๑. ญาณที่นับเข้าในวิปัสสนาหรือญาณที่จัดเป็นวิปัสสนามี ๙ อย่าง
๒. ญาณตามเห็นความเกิดและความดับแห่งนามรูป
๓. ญาณตามเห็นจำเพาะความดับเด่นขึ้นมา
๔. ญาณอันมองเห็นสังขารปรากฏเป็นของน่ากลัว
๕. ญาณค่านิ่งเห็นโทษ
๖. ญาณค่านิ่งเห็นด้วยความหมาย
๗. ญาณหยั่งรู้อันให้ใครจะพันไปเสีย
๘. ญาณอันพิจารณาทบทวนเพื่อจะหาทาง
๙. ญาณอันเป็นไปโดยความเป็นกลางต่อสังขาร
๑๐. ญาณเป็นไปโดยควรแก่การหยั่งรู้อริยสังขัจ

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- ผู้ยังต้องศึกษา ได้แก่ พระอริยบุคคลที่ยังไม่บรรลุนิพพาน.....เสขะ
- ผู้ไม่ต้องศึกษา เพราะศึกษาเสร็จสิ้นแล้ว คือ พระอรหันต์.....อเสขะ
- ความมีจิตแน่วแน่อยู่ในอารมณ์อันเดียว.....เอกัคคตา

- บุคคลที่ควรนำกระดูกบรรจุสกุไปไว้บูชา ได้แก่ พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตสาวก พระเจ้าจักรพรรดิ.....อุปาหบุคคล
- ชาวสุกที่หุงด้วยนมโค นางสุชาดาถวายแก่พระมหาบุรุษในเวลาเช้าของวันที่พระองค์จะได้ ตรัสรู้.....ปายาส
- ผู้ยังไม่สิ้นอุปาทาน คือ พระอริยบุคคลทั้งหมด ยกเว้นพระอรหันต์.....สกุปาทีเสสบุคคล
- คนโง่เขลา, คนที่พลาดจากประโยชน์อันพึงได้พึงถึง.....โมฆบุรุษ
- วิธีอุปสมบทที่พระพุทธเจ้าประทานด้วยพระองค์เอง.....เอหิภิกขุอุปสัมปทา
- สุขเกิดแต่ความหลุดพ้นจากกิเลส อาสวะ และปวงทุกข์.....วิมุตติสุข
- ปัจจัยสำหรับคนไข้, ยารักษาโรค.....คิลานปัจจัย

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือผิดที่ไม่รู้ ของคุณดังตฤณค่ะ

- คุณอรรวรรณ กรุงเทพฯ
- คุณสุดารัตน์ กรุงเทพฯ
- คุณเพลินพิศ จ.อุดรธานี
- คุณณุตตรา กรุงเทพฯ
- คุณอารยา กรุงเทพฯ
- คุณปริยานุช กรุงเทพฯ
- คุณพันทิพา กรุงเทพฯ
- คุณพุดมินา จ.ระยอง
- คุณสรพล จ.สุรินทร์
- คุณวรุฒม์ จ.นครศรีธรรมราช

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
 และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^_^*